

i Anstalten og frivillig forblive der, ikke falde ind under Lovens Bestemmelser.

Naar Loven saaledes kun tilfigter at give Bestemmelser for Eilsynet med Anstalter for Sindsfyge og Landsfyge, men ikke udstrækkes til hvert enkelt Individ her i Landet, bliver det af Bigtighed at afgjøre, naar en saadan Anstalt skal siges at være tilstede. Man har anset det for rigtigt at drage en aldeles fast og tydelig Grændse i saa Henseende, og har antaget, at denne kunde bestemmes saaledes, at den private ukontrollerede Modtagelse af Sinds- eller Landsfyge til Behandling eller Forpleining kommer til at omfatte alle de Tilfælde, hvor der i en enkelt Husstand ikke anbringes mere end to Personer, medens det faste Eilsyn indtræder, saasnart denne Grændse overstrides.

Swad Ordningen af Eilsynet angaar, har man troet, at den første Betingelse for, at et saadant kan faa den tilfigtede Virkning, er, at de paagjældende Anstalter ikke maa drives uden i Enhold til en af Regjeringen meddelt Tilladelse — et Punkt, hvorom der ogsaa er Enighed i alle de herhenhørende fremmede Love — samt at den engang meddelte Koncession atter kan tilbagekaldes.

I Tilbagekaldeligheden i Forbindelse med det stribte Eilsyn vil formentlig findes den bedste Garanti for en virksom Kontrol, i hvilken Henseende man ogsaa har anset det rigtigt, at det i Loven udtrykkeligt fremhæves, at Uvillie til at afhjælpe de Feil og Mangler i Indretningen eller Driften, som Eilsynet fordrer afhjulpne, er en Grund til Tilladelsens Tilbagekaldelse. Derimod har man ikke troet, at det, ialfald for Liden, lod sig gjøre, saaledes som sket i adskillige fremmede Love, i Loven at opstille mere indgaaende For skrifter om de Betingelser, som Anstalterne skulle fyldestgjøre, hvorimod man har antaget, at det hensigtsmæssigst kunde overlades Regjeringen, selvsølgelig efter Overleg med det fgl. Sundhedskollegium, at opstille de Betingelser, som enhver enkelt Anstalt efter sit særlige Formaal bør fyldestgjøre. Betingelserne ville da indgaa i Koncessionen og blive mere eller mindre vidtgaaende efter Anstaltens Karakter og Omfang.

De foran omhandlede Tilladelser ville, idet der formentlig ikke er tilstrækkelig Anledning til i saa Henseende at gjøre nogen Afvigelse fra de bestaaende Rettsforhold, rettest være at meddele, eventuelt at tilbagekalde af det Ministerium, under hvilket den paagjældende Anstalt efter sin Karakter nærmest henhører. Som Følge heraf ville de nævnte Afgjørelser være at træffe, forsaavidt angaar Anstalter for egentlige Sindsfyge, af Justitsministeriet, forsaavidt angaar Anstalter for Idioter, af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og endelig forsaavidt angaar saadanne Anstalter for uheldbredelige Sindsfyge, der danne et Led i større kommunale Anstalter af

anden Karakter — herunder navnlig de med Svangsarbeidsanstalter forbundne Depoter for uheldbredelige Sindsfyge — under Indenrigsministeriet.

Ministeriet antager ikke, at der af disse Sagers Behandling i forskellige Ministerier vil opstaa nogen væsentlig Ulempe, navnlig heller ikke med Hensyn til Ensartetheden af de Principer, hvorefter Eilsynet med Anstalterne føres, i hvilken Henseende man skal bemærke, at man anser det for givet, at ingen Tilladelse vil blive givet eller tilbagekaldt uden efter foregaaende Raadsfærelse med Sundhedskollegiet.

Bestemmelserne i Forslagets § 1 om Eilsynets Udstrækning finde deres Supplement i Forslagets § 6, der derhos indeholder det Fornødne med Hensyn til Lovens Anvendelse paa de alt bestaaende Anstalter.

ad § 2.

Medens den foranævnte norske Lov i sin § 3 bestemmer, at ethvert Asyl skal bestyres af en Læge, vilde en saadan Bestemmelse — der lader sig retfærdiggjøre, hvor Talen alene er om Anstalter for egentlige Sindsfyge — derimod ikke være passende, naar Loven skal omfatte ogsaa andre Anstalter, idet der formentlig ingen Nødvendighed er for at forlange, at den egentlige Bestyrer t. Ex. af en Idiotanstalt skal være en Læge. Paa den anden Side vil det neppe møde nogen Modsigelse, at der til enhver af de i Loven nævnte Anstalter bør knyttes en fast, af det Offentlige godkjendt Læge, og at denne, naar Talen er om Anstalter, der modtage heldbredelige Patienter, ligefrem bør være ansat ved Anstalten saaledes, at han har sin Bolig paa eller ved Anstalten. At den af det Offentlige meddelte Godkjendelse kan tages tilbage, er det formentlig rigtigt udtrykkeligt at udtale i Loven.

ad § 3.

Bestemmelserne i denne Paragraf giver ikke Anledning til nogen Bemærkning.

ad §§ 4 og 5.

Idet man i disse Paragrafer har givet nærmere Bestemmelser om de Opgaver, som Eilsynet vil have at fyldestgjøre, har man, som det vil ses, særlig havt for Øie at tilvejebringe Garanti for, at der ikke i de paagjældende Anstalter optages eller tilbageholdes Nogen, som efter sin Tilstand ikke egner sig til Ophold i en saadan Anstalt. Mere detaljerede Regler end de i saa Henseende i Paragrafen indeholdte vil